

for stærkt vil kunne forestille sig, hvilke Momenter der var til Stede for den danske Regering, da den mente at burde efterkomme det Ønske, der blev fremsat af Amerika.

Dette er altsaa Regeringens Indtryk og Baggrunden for Genaabningen af Forhandlingen. Vi følte, at der for os var en tvingende Grund til at bøje sig for det Ønske om Forhandling, som vi havde afvist to Aar i Forvejen — saaledes som en lille og svag Stat maa bøje sig for Ønsker fra en stor og stærk Stat, naar man lever i en Verden, hvor Retten hævdes og forsvares ved Magt, ja, hvor Magt ikke ganske sjældent begrunder og skaber Ret. Vi mente, at vi handlede til Landets Bedste, at vi bidrog til at bevare Landets Selvstændighed ved at indlade os paa denne Forhandling og forsøge at føre den til det gunstigst mulige Resultat. Naturligvis, ogsaa vi kan sige de Ord, som nu siges rundt i alle Blade og paa alle Møder, og som føres frem med saa megen Lidenskab, saa megen Patos og naturligvis ogsaa saa megen Agitation — vi kan som andre sige de Ord med fuld Sandhed, at det er bittert for en lille Stat at gaa til Landsformindskelse, til Landsafstaaelse. Vi kan beklage og ytre Sorg over, at, som det hedder, Flaget maa stryges. Men naar der hersker en Orkan, der bringer Bjergene til at svaje, er det da saa underligt for nogen, der vil tænke over Sagen, at Stormen kan blæse et Flag bort fra en vestindisk Hytte? Og hvis jeg tør endnu sige dette, vil jeg mene, at det var klogere og værdigere for Danmark ikke atter at paatage sig et Martyrium, som man her altid er tilbøjelig til. Hele vor Historie har kun været eet Martyrium. Hele forrige Aarhundrede ender med Martyriet, og dette er et saa bestemt Kendemærke for Danmark, at ogsaa alle vore store Mænd, lige fra Søren Kierkegaard til Nutidsforfattere, vore Politikere fra Griffenfeldt til Berg føler sig som Martyrer. Vilde det ikke være rimeligere og rigtigere, om vi efterhaanden her til Lands kom ind paa ikke at søge at føre vor Tilværelse igennem en stadig paataget og paakaldt Lidelse, men at hævde den gennem Arbejde for og i selve Tilværelsen?

Medens vi saaledes aabnede denne Forhandling ved — efter vor Mening, som vi mener at kunne dokumentere — et Tryk ude fra, et venskabeligt Tryk fra de Forenede Staters Side, var der ogsaa et Tryk inde fra, som gjorde sig gældende, nemlig det rent historiske Tryk, som lig-

ger deri, at Danmark to Gange i Forvejen havde — hvis man skal bruge dette Ord — solgt Øerne. Den ene Gang saaledes, at det var Amerika, der forkastede Salget, medens vi var gaaet ind paa Afstaaelsen, og den anden Gang saaledes, at i Virkeligheden alle Partier her i Rigsdagen var enige om at gaa til Afstaaelsen, men den strandede paa en Tilfældighed i det høje Landsting. En enkelt Mand's Stemme — en endogsaa meget gammel Mand, som maaske ikke var ganske klar over, hvad han stemte for — afgjorde i Virkeligheden Forslaget's Skæbne. Vi var altsaa under Trykket af dette, at Danmark ikke tidligere havde lagt en saadan Vægt paa Besiddelsen af disse Øer, at man ikke kunde tænke sig dette, som nu hedder: at sælge dem for Penge.

Dette var altsaa det andet Moment i Regeringens Opfattelse og Grundlæggelse af Sagen, men det var ikke det væsentlige; det væsentlige, Hovedmomentet, har jeg nævnt. Derimod var det slet ikke det, som nu føres frem med saa megen Styrke f. Eks. af den ærede sidste Taler (Foss): Hensynet til selve Øernes Styre. Jeg er noget forbavset over det ærede Medlems Tale. Han er øjensynlig en Modstander af Afstaaelsen, men det forekom mig, at ikke des mindre var alle de Argumenter, han fremførte, for Afstaaelsen. Jeg har sjældent i mit Liv hørt en saadan Tale! Naar det ærede Medlem til at begynde med nævnede, at der indenfor hans Parti var Uenighed om selve Afstaaelsens Rigtighed, maa jeg antage, at et Tryk fra den Del af hans Parti, som er stemt for Afstaaelsen, har bevæget ham til at fremføre i en pragtfuld Række alle de Argumenter, hentede fra Øernes Styre, Drift, Administration o. s. v., som kunde bevæge til at afstaa dem. Men det maa det ærede Medlem om, jeg vil kun sige, at han ikke var nogen god Forsvarer for sin Sag; jeg vilde ikke tage ham til Advokat, hvis jeg skulde have en Sag ført for en Domstol. Men det har altsaa ikke været det Hensyn, det har gjaldt om for os.

Jeg skal ikke komme ind paa Fortidens Synder, jeg skal ikke gentage det, som saa mange Gange er sagt: at vi har misregeret disse Øer i saa mange Aar. Jeg anser det for det første; for givet, at der har været Tider, hvor man overhovedet regerede den Art Kolonier paa den Maade, vi gjorde det. Dernæst mener jeg, at der i de sidste Aar, lige fra Aarhundredets Begyndelse, herhjemme, ogsaa fra Regeringernes Side, er gjort en vis